

МИРОСЛАВ АЛЕКСИЋ

СКАСКА О ГАЛЕБУ

ЛИСАБОН

Кад би неко могао
узети прамен оне светлости
што у летњи дан, с неба плавог
као азулејош плочице
пада на тврђаву Светог Ђорђа
на Алфаму и Бајшу,
што се обилато
слива низ стрме камене улице
између прозора
приближених као усне,
што се као Дебисијева музика
мрешка по крововима манастира
Светог Јеронима
и Тргу соли,
што се бела и блештава
као нага девојка
баца у вир тамо
где се зелени Тежо
улива у модри Атлантик;
кад би неко узео
један прамичак тог сјаја
не већи од пламена свеће,
и на длану га унео
у јесењу болесничку собу,
излечио би светло у њој.

ТАМНИ ЛАЗУР ВЕКА

Док се удаљаваш од планине,
све су слабије видљиви путељци
којима си кроз њу ходио,
цветни пропланци и ћувици,
букови што воду претварају
у маглу која умива дах.
Не могу се ни наслутити у даљини
они заклони међу моћним деблима,
удобни и сигурни као материце,
меке простирке од старог лишћа
које зову да се на њима почине.
Све се теже разазнају стрме литице
на којима би застајало срце
јер су мамиле у понор.
Кад се у сутон осврнеш
и погледаш планину,
видиш дводимензионални сиви масив,
који негде при врху у облацима
прелази у боју неба.
Тако и разноликост тренутака
које си страствено и неповратно
годинама живео,
покрије хумус трулог времена
и изједначи тамни лазур века.

У САВИНИ

Гостимо се по вас дуги дан
у манастирској порти.
У хладу две Госпојинске цркве
све је модро и ведро,
миришу хлорофил, јод, со,
упаљене свеће и лозовача.
Раичковић говори *Ниџи*.
Слушамо га Даринка Јеврић,
Баковић, ја
и калуђер Јосиф Троповић,
који је овде Његоша подучавао,
а сад лежи у манстирском гробљу,

од небеса пијан ко земља.
Кад Стеван заврши,
устанем, прекрстим се
и угледам кроз тамно,
једро зеленило,
бело једро на мору.
Можда је само бродница,
а можда блага душа лутајућег Бокеља.
Песници мало помало постају прегласни,
вежући нерођене са мртвима,
а добри игуман би им радо видео леђа
јер почиње вечерње.

ИСКОРАЧИТИ У ПЕСМУ

Видео сам мошти
у испосници,
испосницу у цркви,
цркву у васељени...
И колико год сам се трудио,
нисам успео да достигнем
статус туристе.
Мало касније,
док радио емитује тонове
хватајући таласе,
и док посматрам како се
на ветробрану аута
живот у облику ројева мушица
претвара у капљице,
једино што могу да урадим
је да искорачим у песму,
као да скачем са папучице воза,
који неумитно убрзава,
у простор између
постојања и путовања.

СКАСКА О ГАЛЕБУ

Сви они заноси,
оне бајковите слике галеба над морем,
широм раширених крила,
која надмашају његову стварну величину
и подсећају на спојене лукове
једног моста у Новом Саду,
та крила као део морског пејзажа,
неизоставни,
њихова белина у вртоглавом плаветнилу
и све оне сребрне рибе
на које се устремио,
које се не виде у води,
али знамо да су ту,
све ми је то данас изненада пало у воду,
када сам негде у ченејском атару,
поред ауто-пута,
угледао јато галебова пешака
како требе њиву,
слепљених крила до ушију,
блатњавих ногу до колена,
суморнога срца до небеса,
сивих погледа, безвољних и тромих,
неспособних да било шта кажу,
да било како сведоче
о својој чувеној витешкој природи.
Не знам, можда је сва та беда
знак да ће бити јака зима,
или суша, или нешто слично...
Али, кад сам погледао
најближег од њих право у очи,
изгледао је несрећније
од оног Константиновог галеба из Чехова,
јер је био жив.